

UNA HORA

(Pseudònim: Virgínia)

Va perdre la noció del temps mirant com les portes automàtiques de vidre s'obrien i tancaven espasmòdicament cada vegada que algú s'hi acostava. A la punta del *muro*, on trencaven les onades, feia les nits d'estiu de nena. Hi anava amb el seu tiet i el seu cosí els anys que passava a Benicarló, en els quals tot era molt més senzill. A la punta del *muro*, caminant fins a tocar aigua, amb aquella olor de mar que feia tant que no ensumava i que tant li agradava... Dubtava si era possible tornar-ho a fer, tornar-la a ensumar, encara que anés una altra vegada al *muro* en una escapada; però potser l'olor no era tant del lloc sinó del temps, d'aquella preadolescència, quan tot era intens i breu. Quan podia olorar bé i tancava els ulls a la punta del *muro* i només hi havia la nit i la mar. Quan no fumava.

Estar-se quieta en aquella cadireta de plàstic, una mica encongida, li duia la fresca del mar. El tiet va ensenyar-li a posar l'ham, a empassar-se l'angúnia de tocar els cucs i travessar-los amb aquell palet metàl·lic, allargat i cilíndric, que mai va preguntar com es deia. A lligar l'esquer al fil de la canya i llançar-lo ben lluny. Gairebé mai picaven però, com havia de ser, una nit va veure les estibades de la canya, les convulsions del fil, i va acabar traient un peix de poc més d'un pam. Mentre el seu cosí s'afanyava a omplir una galleda d'aigua de mar, va perdre la noció del temps mirant com obria i tancava la boca espasmòdicament entre les mans del tiet.

—Vols un número?

El peix i les portes boquejaven constantment.

—...

Algú li deia alguna cosa. Va apartar la mirada de l'hipnòtic moviment.

—Un número?

Un home gras se la mirava i li oferia un assortiment de bitllets de loteria. Va fer que no amb el cap i va apartar-se els cabells rere l'orella.

Havia demanat el matí lliure per a la seva visita, però va mirar-se el mòbil igualment, no fos cas que li haguessin trucat de l'oficina. Res. Eren les 10 i 13 minuts; portava gairebé una hora allà asseguda. L'home se la va mirar una estona més i, amb desídia, va adreçar-se a un avi que hi havia al costat. Va aixecar-se i, esperant-se que es tanquessin, va acostar-se a les portes, fent-les boquejar una última vegada, i va sortir de l'hospital, i va posar el peix a la galleda.

Mentre anava cap a l'aparcament no deixava d'intentar recordar aquella olor de mar mentre, de fons, sentia, en bucle, les paraules del metge. Li encantaria tornar a ensumar des de la punta del *muro* una vegada més. Només una vegada més.

* * *

La Clara plorava mentre gronxava en els braços el cadàver d'un nadó.

* * *

Estava massa begut i li costava concentrar-se en l'erecció incipient. Va fullejar el seu recull de material pornogràfic per enviar espasmes de sang al seu penis, que estava dins la boca d'aquella noia. Ja feia estona que li estava llepant i xuclant, massa estona, i segur que començava a preguntar-se què anava malament, què li passava. Va intentar relaxar-se però notava com perdia el control sobre el seu membre. Va deixar escapar un riure nerviós i, fingint-se excitat, va fer-li alçar el cap, movent-se per intercanviar-se de posició i va començar a menjar-l'hi. Ella va gemegar de plaer. Estava molt mullada, i va penetrar-la, primer amb un dit i després ràpidament amb dos, sense alçar la mirada. No volia veure com es movia, convulsant-se, volia concentrar-se en la seva erecció i va començar a masturbar-se mentre continuava llepant-la i penetrant-la amb els dits.

—Folla'm...

No podia. Va murmurar alguna cosa sobre massa Jäger i va continuar menjant-l'hi i penetrant-la amb els dits fins que es va escórrer a la seva cara. La va sentir cridar alguna cosa inintel·ligible i les convulsions van aturar-se.

Li feien mal els genolls i el canell. Va estirar-se al seu costat i ella va fer el gest de tornar a baixar, però va aturar-la. En uns instants la va sentir adormir-se. Malgrat l'alcohol, no tenia gens de son, i la vergonya de no haver pogut tenir una bona erecció va fer que s'angoixés. Va aixecar-se per passejar pel pis —havien anat al d'ella— i tafanejar una mica.

Al cap de gairebé una hora va venir-li la son, i va tornar al dormitori per tombar-se al seu costat en silenci, procurant no despertar-la. Abans, quan començaven a despullar-se en arribar al pis, la noia havia encès una espelmeta i s'hi veia perfectament. Va aturar-se al marc de la porta, mirant-la.

Estava molt quieta, de fet no li notava la respiració. Tenia la pell molt blanca, cosa que l'havia atret de seguida al bar, i s'havia enrotllat una cama amb els llençols, deixant la resta del seu cos a la vista. Va acostar-hi una mà, acariciant-li molt lleugerament la cuixa. Va notar-se l'erecció de seguida. Va continuar tocant-la amb una mà mentre amb l'altra començava a masturbar-se. Encara estava humida, la qual cosa va fer-li flaquejar l'erecció, però va mantenir-la sacsejant-se amb força. Amb l'erecció completa, dura, dolorosa, va apartar-li els llençols de la cama, obrint-la una mica. En silenci va fregar suaument el gland amb els seus llavis, perfectament rasurats. Ella es va moure en somnis. *Tssst...* va fer-li, com si vetllés per la seva son. Va posicionar-se bé i va començar a penetrar-la. Va agrair la lleugera aspror dels grumolls que començaven a assecar-se i li feien una mica de mal.

A la segona penetració es va despertar, desorientada, i ell li va somriure. Abans que digués res va posar-li la mà damunt la boca, potser massa bruscament.

—Calla.

La seva veu va sonar massa alta, massa ronca. Va tornar-la a penetrar, amb més força, i semblava que a ella li agradava. D'entre els dits que volien segellar-li els llavis va escapar-se un gemec.

—Calla.

Més alt, més fort.

Ella va semblar entendre un joc i va tancar amb força la boca, però havia començat a moure's, seguint les embranzides. Va notar com l'erecció li disminuïa. Va tornar a fullejar el seu catàleg mental.

—Quieta. No et moguis. Dorm.

Va notar-li un somriure sota la mà que va odiar profundament i va resar perquè s'estigués quieta, concentrant-se en aquella pell tan blanca, en aquells ulls tancats, en l'aspror de la seva vagina que, per desgràcia, tornava a humitejar-se. Hòstia puta! Va baixar la mà de la boca al coll, estrenyent-l'hi.

—Quieta.

Però a ella li va agradar massa i va començar a convulsar-se una altra vegada. Un altre gemec va obrir-li la boca convertint-se en un "Sí! Més, més fort!". Va tancar els ulls, aferrant-se a la imatge de la noia dormint, immòbil. L'erecció es desinflava inexorablement. "Més! Més!". Que callés, sisplau, que callés...

Va trigar massa a adonar-se que l'escanyava amb força, i només quan ella va tenir aquell moment de desconcert i de por, un instant de pànic en veure que ell no cedia, una paràlisi la va recórrer per fi. Va ser només un moment, que ell va aprofitar amb violència... Però no va ser suficient. Si durés més! Però no podia. Va afliurar la mà, sortint d'ella.

—T'agrada fort, eh? —li va somriure des de la quasi inconsciència de l'ebrietat, del que creia un joc sexual.

Ell va fer que sí, mentre s'aixecava, d'esquena a ella i la llum de l'espelma. Va començar a plorar en silenci, impotent en tots els sentits, allunyant d'ell les ganes d'agafar-li una altra vegada el coll i estrènyer fins que s'estigués quieta una mica més. Només una mica més.

* * *

Va rentar-se les mans una vegada més. Els nusos li sagnaven, tenia la pell feta pols. Quina merda. Va sentir com el cridaven des de l'altra habitació.

—Ja vaig, cony.

Va eixugar-se les mans a la tovallola blanca, i va deixar-hi marques de color rosa. Mentalment va apuntar-se comprar papers per assecar-se. No volia rentar més sang de la necessària.

—Ja està aquí la remesa d'avui —va dir-li el Pep amb un gest cap a la porta de darrere—. Dos i mig.

—“I mig”? Què cony vol dir això?

Les enormes espatlles del Pep es van encongir. I mig. Quina merda.

Al carreró un home nerviüt esperava al costat de la furgoneta negra. Va saludar-lo amb el cap.

—Què em portes?

—El que puc: dos i mig.

—I mig?

—Sí, he pensat que podria interessar-te.

La idea va flotar-li pel cap. Potser sí, què cony.

—D'acord.

—M'enduc alguna cosa?

—No, encara estan prou bé.

—Doncs ens veiem la setmana vinent.

Va treure's un sobre amb diners de la butxaca de darrere els texans i li va donar.

—Tens les mans fetes una merda, company. També els dones canya, tu? Va decidir ignorar el comentari.

—Ara surt el Pep per ajudar-te a descarregar.

Quan va tornar a entrar, el Pep acomiadava un empresari. Aquest encara duia penjant l'acreditació del Mobile. Suava com un porc i li faltava l'alè. Semblava sentir-se malament.

—Tot bé?

—Sí, sí...

—Ha llançat les eines i el vestit de plàstic al contenidor?

L'home semblava estar una mica en xoc. Però, de cop i volta, va esclatar a riure amb tanta força que li va caure un moc de la mida d'un cigró. La saliva li regalimava per la boca i se li van fer uns fils blancs de la llengua a les dents. Quin fàstic. Van venir-li ganes de rentar-se les mans una altra vegada.

Li va fer un gest al Pep en direcció a la porta i, creuant-se mirades còmplices, l'homenot va sortir cap al carreró.

—Sí, sí —va dir finalment l'empresari.

—Vol dutxar-se? És un servei inclòs al preu, és clar.

Però ell encara reia, fent que no amb el cap.

—Molt bé, doncs que tingui bona nit.

Va acompanyar-lo cap a la porta de ferro pensant en rentar-se les mans. Ho faria després. Eren les 4 i 13. Per sort, era l'últim. Quina merda.

* * *

Observava com aquella noia d'aspecte sinistre, pàl·lida, prima, alta, vestida de negre i pintada com un dels de Kiss, estava tota l'hora asseguda a la cadireta sense fer res. Quan el temps es va esgotar, va aixecar-se, va tancar les sis ampolletes de vidre que havia deixat obertes al costat del cos i va marxar sense dir res. *Eau de Tana*, deia a les etiquetes dels envasos buits.

* * *

Clic damunt la segona entrada de Google. [Cómo entrar en la Deep web y qué cosas necesitas saber al respecto](#). D'acord. (*Advertencia: el contenido de esta publicación es puramente informativo. Tú eres el único responsable de lo que hagas con esa información*). D'acord.

Les mans li tremolaven. Va encendre's la cigarreta, mirant al seu voltant, tot i que vivia sol i tenia la finestra tancada. Es va apuntar mentalment una referència de mercat negre: *Carn Fresca*. D'acord.

Havia de baixar-se un altre navegador, el Tor. D'acord. Merda! I si aquella recerca ja havia estat detectada? No l'hauria d'haver fet des de casa, havia estat molt estúpid. Bé, sempre puc dir que és per a un llibre, una documentació socioantropològica o alguna paraulota similar. D'acord.

* * *

Hi havia nou peticions més. Es va posar a respondre-les una a una. No, no es pot treure res de la sala. Cap part del cos. Sí, podia treure-li la pell i fer-se'n una màscara o vestit però, en acabat, la pell l'havia de deixar allà. No, no podia dur el seu gos perquè mengés “de debò”, perquè res del cos podia sortir de la sala, ni tan sols digerit. No, no podia cuinar-ne res encara que portés amb ell el fogonet perquè res del cos podia sortir de la sala. No, no podia fer motlles amb guix de la cara per raons de seguretat. Sí, no hi havia cap problema per practicar sexe davant del cos però, encara que no el fessin participar, no hi havia cap rebaixa del preu estàndard; en tot cas, atès que no volien cap extra no se'ls cobraria de més, però tampoc de menys. Sí, cap problema per mirar de fer un instrument amb les cordes vocals, però les hauria d'extreure ell mateix, el personal no brindava més que el cos, els estris que demanés, la sala i el temps, una sola hora; també podia utilitzar els ossos, és clar, però li repeteixo que només té una hora i no és ampliable sota cap concepte. Es feia càrrec de la situació, és clar, era evident que les restriccions legals de la indústria farmacèutica impedièn el progrés mèdic del país, però no, no era possible que encara estigués viu, hauria d'experimentar amb els teixits morts, allò no era negociable. No, no podien proveir d'un cadàver concret més enllà d'especificacions acurades, el cos seria d'un desconegut; i no podien assassinar ningú, allò era un servei d'altres empreses que podia referir a canvi d'una comissió, és clar.

Quan va acabar de respondre, la bústia d'entrada s'estava omplint una altra vegada. Va mirar-se el calendari. Fins d'aquí una setmana no podrien oferir més serveis, estaven saturats. Va fer córrer el programa que responia automàticament:

Li agraïm el seu interès, la seva petició serà processada tan bon punt hi hagi nou gènere. L'informarem puntualment. Gràcies per confiar en nosaltres, la seva empresa de referència en el sector.

* * *

Estava una mica tremolosa. Feia justament una hora que havia fet un cafè amb un company de facultat i li havia explicat el què. No estava del tot convençuda, però li calien els diners. Només era un servei d'acompanyant, res de sexe si no era voluntari. Només estar-se asseguda, somrient i fent que sí. Vestit arrapat, curt, i llavis escarlata. Perquè amb les classes de piano, les de reforç escolar i les traduccions que feia de tant en tant no podia gairebé pagar-se l'habitació a Barcelona i començava a pensar que hauria de tornar a Vilablareix i abandonar els estudis. Amb els horaris de la carrera tampoc podia fer cap altra feina, tot i que n'havia buscat arreu. Feia dues setmanes que l'havien entrevistat al Carrefour i no l'havien agafat. Així que un dia va veure l'anunci per Internet i va pensar-hi. Per què no? No era ben bé prostitució, i en tot cas era la seva decisió. Molts diners per poc temps. Amb allò podria ajudar també la mare, que ja gairebé no sortia de casa per haver de cuidar el seu germà gran, que patia d'un tipus estrany d'autisme i s'havia intentat suïcidar dues vegades en el que portaven d'any.

Però estava nerviosa. Pensava que no li trucarien, que allò era més aviat un gest de somieig que no pas una feina real. Però acabava de penjar. Un xofer passaria a recollir-la en una hora. Va donar una adreça falsa, a dues cantonades de casa, per seguretat. No les tenia totes, però l'últim pagament de la matrícula la va acabar d'empènyer.

Tenia la pell de gallina. Va fregar-se les cames, nues, i es va calçar les sabates d'agulla. Les tenia des de la graduació de l'institut, però gairebé no se les havia posat mai i li feien mal. No era mala cosa, però així podria concentrar-se en aquelles fiblades si calia.

Feia una mica de fred. Portava només cinc minuts a la cantonada i ja tres mascles li havien xiulat *cat calls*. Els va ignorar i va encendre una cigarreta. El client no volia que fumés però duia caramels de menta per dissimular... què? El sabor? Per què havia pensat en allò?

La tapisseria de cuir se li enganxava a la pell de les cuixes, i es removia inquieta. Suava.

El xofer, per sort, no li parlava. De fet, gairebé no se la va mirar. Imaginava que devia estar acostumat a recollir noies com ella. Noies com ella. Potser havia de demanar-li que parés i baixar

d'aquell cotxe encuirat, oblidar-se de tot allò. Era la seva decisió, ningú l'obligava, oi? Si era guapa tampoc era culpa seva. Odiava quan l'Àngel, la seva parella, la feia sentir culpable de ser-

ho amb comentaris que, indirectament, la responsabilitzaven cada vegada que algun mascle es fixava massa en ella o li feia un comentari massa simpàtic, massa atent, massa amb doble sentit.

Tampoc se sentia afalagada, quin problema hi havia? Per què la gent pensava d'aquella manera?

On anaven? En principi era un sopar d'empresa però estaven sortint de la ciutat, si més no de l'àrea que ella coneixia. Va comprovar la bateria del mòbil. Li havia dit l'Àngel que es quedaria treballant a casa, preparant una monografia per a la universitat. Si les coses anaven malament volia poder trucar a algú. Però no li trucaria a ell, és clar. Com ho explicaria? Li havia confessat al Lluç, un company de facultat, tot just feia dues hores i li va demanar que estigués atent per si de cas. Per si de cas què? Ja trucaria als Mossos si... Va encendre l'aplicació de Google Maps, per saber a cada moment on eren. Li fallava la cobertura. Merda.

El cotxe va aturar-se.

Era una casa enorme, és clar. Com les de pel·lícules. Però no se sentia gens de *Pretty Woman*. Va guardar-se el telèfon, al costat dels preservatius que també havia agafat. Els que utilitzava amb l'Àngel, més fins i sensibles. Què estava fent?

No sembla mal tio. Els amics són amables i les converses, interessants. Li feien mal els peus. S'abaixava el vestit cada cop que es movia. Les parelles dels convidats també eren molt guapes i reien com si tot allò fos normal. Eren les seves dones, amants... eren com ella? Va decidir que no els preguntaria res sobre allò. Faltava una hora per acabar el sopar i marxaria. Cinc-cents euros l'hora i sopar en una companyia agradable.

Devia tenir cinquanta anys. Feia temps devia estar en bona forma, era ample d'espatlles i es movia com un lleó, però ja tenia panxa i la cara desgastada. Duia barba curta, com l'Àngel. Tenia els ulls verds, com els seus. No creia que fos casualitat.

Els comiats van ser igualment simpàtics i els comentaris sobre el següent sopar no sabia com prendre-se'ls. Què imaginava aquella gent d'ella? No podia ser que, amb el grau de confiança amb què parlaven, no sabessin que ella no era la parella d'aquell home. Bé, només per una nit, però no era la nòvia, ni l'amant.

No havia tastat gaire el vi, més bo del que mai havia compartit amb l'Àngel els sopars del seu aniversari. No volia que l'alcohol li jugués una mala passada. Però se sentia una mica marejada. La tensió, els nervis... Això devia ser. Va anar a agafar la bossa de mà.

Vols marxar ja? Sí. Imagino que, sent la teva primera nit, és el que pensaves. Com ho sabia? Havia demanat expressament per una noia nova en aquell tipus de servei? Per mi cap problema, no t'has de preocupar de res. És clar que em preocupo. Ara, però, ve el moment que segur que t'havies imaginat; potser fins i tot fantasiejat una mica, m'equivoco? Sí, t'equivoques. I treure els cinc bitllets de 500 euros. I assenyalar les escales que pujaven. Què vols exactament? No t'enganyaré: porto tota la nit pensant-hi. Què? Vull una mamada. ... I vull escorre'm dins la teva boca mentre et miro aquests preciosos ulls verds. Pots tragar-te el semen o no, no m'importa.

Pujar les escales de casa. Obrir la porta. Treure's el vestit i les sabates, que ja no fan mal. Dutxar-se. No mirar-se al mirall. Apagar el mòbil sense respondre els missatges de l'Àngel ni del Lluç. Posar-se al llit. Intentar apagar el món. Aixecar-se de cop. Vomitar. No mirar-se al mirall. Rentar-se les dents una altra vegada. Llançar el raspall de dents. No mirar-se al mirall. Posar-se al llit. Intentar apagar el món. Tremolar. No dormir.

* * *

La dona no parava de plorar. Amb cara amable va acostar-li el paquet de mocadors.

—No hi ha cap pressa.

No va afegir el “tranquil·la”: havia après que era una de les paraules tabú, com “sort”, “bé”, “còmode” i “feliç”.

La dona no parava de plorar. Portaven ja gairebé una hora. Va aguantar la cara amable i va reprimir el sospir. Va donar-li uns minuts més.

Finalment, tremolosa, convulsant lleugerament, va assenyalar el model de banús amb ornaments de plata. Ell va fer que sí i va prendre nota. Res de “bona tria”, això també eren paraules tabú.

Per la cua de l’ull va veure la furgoneta negra que arribava. Va mirar-se les notes:

- *Home blanc.*
- *56 anys.*
- *121 kg.*
- *Infart → cos en perfecte estat.*

* * *

Va repassar els monitors que formaven una mena de bresca. La qualitat d’imatge era terrible, amb neu constant, i sovint distorsionava o velava part del que passava, per sort. La pena estava molt malament.

Monitor 1. Un noi jove, probablement adolescent, assegut a una cadireta al racó. No feia res, només era allà, arraulit, com si intentés passar desapercebut, com si hi hagués una tempesta enmig de la sala i mirés de mantenir-se sa i estalvi. Semblava que deia alguna cosa. Va pitjar el botó d’àudio però el micròfon no captava bé el murmuri que semblava repetir.

Monitor 2. Neteja. *El-amigo-Bruce* estava fregant la taula metàl·lica amb la diligència pròpia dels asiàtics. Duia la cabellera desfeta però, no sabia com, mai se l’embrutava, hi hagués el merder que hi hagués. *El-amigo-Bruce* no parlava mai, però anava fent que sí amb el cap constantment. Imaginava que repetia alguna mena de càntic budista, potser per netejar-se l’ànima per la feina que li havia tocat fer. Li deia així, *El-amigo-Bruce*, no només perquè els noms xinesos eren fàcils de confondre, sinó perquè s’assemblava *mogollón* a un actor secundari típic de les pel·lícules d’acció dels 80 que tant li agradaven, tipus *La jungla de cristal*, *Arma letal*, *Golpe en la Pequeña China*... i a una, d’en Van Damme, s’hi referien així,

—*Éste es mi amigo Bruce*

abans de començar a fotre's d'hòsties. I va començar a dir-li així, *El-amigo-Bruce*, i a tothom li havia fet gràcia, i així es va quedar. Perquè allà feia falta tot l'humor que es pogués arreplegar, d'allò no n'hi havia dubte.

Monitor 3. *Joder*, la sang havia arribat a la càmera. La pena estava molt malament. No volia imaginar-se l'espectacle que hauria de netejar el pobre *El-amigo-Bruce*... Entre el regalim que enfosquia la pantalla endevinava una autèntica carnisseria. *Joder*.

Monitor 4. Buit.

Monitor 5. El client semblava no saber-la ficar. Es movia convulsament, amb un deix de prudència, com si no sabés deixar anar tota la seva potència. Com si li fes mal... Va observar la pantalla atentament. No, no veia el potet per enlloc. Un clàssic: li faltava lubricant. *Joder*, mira que els ho deien claríssimament. Va pensar a encendre l'interfon i dir-li-ho, però per la cua de l'ull, el

Monitor 1.

Li cridava l'atenció: el noi estava damunt el pit... no, de la cara. No duia res de cintura cap avall. Estava ajupit, amb les cames separades, doblegadíssimes, damunt la taula metàl·lica, a l'alçada del cap. Va fixar-se que li havia obert la boca de bat a bat. Continuava murmurant. Va connectar l'altaveu, i va apujar el volum al màxim.

—... *t'estimo pare, t'estimo pare, t'estimo pare, t'estimo pare...*

Mentrestant, lentament, una merda va aparèixer pixelada, connectant el cul del noi amb aquella boca oberta. El va sentir plorar.

—... *t'estimo pare, t'estimo pare, t'estimo pare, t'estimo pare...*

Joder, la pena està fatal. Va girar-se una altra vegada cap al

Monitor 5.

i va veure com el paio la treia, tota fosca, ensangonada. El lubricant, amic, el lubricant és important.

Monitor 3. *El-amigo-Bruce* havia entrat ja a la sala, però no semblava afectat per la destrossa. Tranquil·lament, va veure com netejava, primer de tot, la càmera. Escrupolós com sempre.

Monitor 6. Vaja, un artista. Semblava estar muntant una mena de ninot a partir dels fragments desmembrats amb la serra mecànica...

La porta es va obrir. Era en Dave. Va saludar-lo amb el cap.

—Tot bé?

—*Joder*. Sí, tot bé.

En Dave va somriure, mirant-se els monitors.

—Una nit completa, eh?

—*Joder*. Sí, completa.

—Bé, bé.

I va sortir, i va tancar rere seu.

Va mirar el rellotge de paret. Una hora. Faltava una hora per acabar el torn. Va sospirar i va tornar a repassar el tauler de pantalles.

* * *

El timbre va sonar, puntual. Va quedar-se mirant la porta durant una estona llarga. Li tremolaven les mans. Tenia molts dubtes, però ho havia arranjat perfectament clar per telèfon, amb tots els detalls que va poder tenir l'atreviment de pactar. Els diners, per sort, no eren un problema. Li era igual com fos, a més, sobre això va ser molt clar, es va imaginar que donava més llibertat i que així segur que no hi hauria cap negativa.

El timbre va a tornar a sonar, insistent, més llargament. Va obrir, aguantant la respiració.

—Bona nit, ets...?

—Sí, sí, sóc jo. Passa, si us plau.

Duia un perfum massa intens, això no li agradava. Ella va semblar notar-ho, mentre mirava el rebedor. Se la veia segura de si mateixa.

—Hi ha cap problema?

—Sí... no. Bé, no ho sé.

—Tranquil —va mirar-lo, gairebé amb tendra comprensió—. És la teva primera vegada, oi?

Va assentir.

—No et preocupis. Dues coses: sé perfectament què faig aquí i no t'has de preocupar per això. I l'altra és que no és res estrany, m'ho demanen molt. Així que no t'has de preocupar.

Tant de bo deixés d'utilitzar la paraula 'preocupar'...

Va assentir una altra vegada. D'acord. La va fer passar a la sala d'estar.

—On deixo les meves coses?

Va mirar-se-la, encara sense saber què dir.

—La jaqueta, la bossa... Saps?

—Sí, perdona. Deixa-ho on vulguis, en aquesta cadira o al sofà, tu mateixa. Posa't còmoda —va atrevir-se a dir.

Li va somriure, tranquil·la.

—Gràcies.

D'acord. Va pensar-se què fer a continuació. Anar directament a...? O potser oferir-li alguna...

—Escolta —va interrompre el seu mutisme—, et ve de gust que prenguem una copa abans? Segur que ens anirà bé.

—Sí, sí, perfecte. Seu on vulguis. Posa't còmoda.

Va encaminar-se cap a la cuina i es va aturar abans d'entrar-hi:

—Què et poso? Tinc refrescos, aigua amb gas...

—Què et sembla alguna cosa amb alcohol? Tens whisky, per exemple?

—És clar, sí. Ara vinc.

D'acord. Encara li tremolaven les mans mentre preparava les copes. En realitat no li agradava gens el whisky, degut a una nit que va emborratxar-se de valent a base de Jack. Ara en tenia a casa per si algun convidat en volia. Però no en tenia mai, de convidats. Va pensar-se si posar-s'hi Coca-Cola però va decidir que no: l'alcohol li seria un aliat. Un pensament idiota,

entendria després, perquè la quantitat d'alcohol seria la mateixa i potser el sucre del refresc li aniria bé.

Amb els gotos a la mà, va sortir intentant somriure amb més confiança. Ella se'l va mirar, tornant-li el somriure.

—Escolta, no cal que parlem de res si no vols, però sovint ajuda a normalitzar la situació.

—T'ho agraeixo, ets, ets molt amable.

—Sí, he après que ajuda.

—Així doncs —va decidir començar ell—, ets metge?

La noia va esclafir a riure.

—Perdona, perdona. Doncs no, no ho soc, però vaig treballar d'auxiliar en un hospital.

Amb una anestesiòloga, de fet. Com deia, no t'has de preocupar per res.

—Puc fer-te una pregunta directa?

—És clar.

—No tens por? Vull dir, no et fa res estar així, sense poder...?

—Em caus bé. Mira, et seré sincera: no he tingut una de les millors vides. Tampoc la pitjor. No recordo quan vaig començar a dedicar-me a això, però no em queixo. He tingut males experiències, és clar, però també de bones. I els diners, és clar. Resumint: val la pena.

Se la va mirar, una mica sorprès per la naturalitat amb què parlava i la seva confiança.

D'acord.

—I no em preocupa la seguretat: acostumo a confiar que els meus clients tenen més por de la gent per a qui treballo que passió per fer-me segons què que no haguem acordat. M'entens, oi?

Va tenir un moment de por. D'acord. Sí, sabia de qui estava parlant. Òbviament aquell tipus de prostitució no era l'habitual i la gent que ho portava no s'estava per bajanades. La *deep web* no deixava gaire marge per a la imaginació amb segons qui.

—Però sempre pot haver-hi accidents...

—No, no és veritat. Els accidents no existeixen. I més val que em creguis si saps el que et convé.

—No, no volia dir pas res, és que...

—Millor.

Van callar. D'acord.

—I tu, a què et dediques? O et molesta que et faci aquest tipus de preguntes? Pel temps no pateixis, ja saps que no cobrem per hora sinó per servei. Són molts diners, ho sabem.

—No, tranquil·la. És que se'm fa estrany poder parlar tan obertament. Imagino que no m'ho esperava. T'ho agraeixo, m'estàs fent sentir més còmode del que pensava.

—No m'has d'agrair res. És la meva feina.

—Doncs, ben pensat, no m'agradaria parlar de la meva. Tampoc és res especial, és més aviat que m'avorreix pensar-hi.

La noia va escurar la seva copa.

—Som-hi?

Va assentir. D'acord. Tornava a tremolar, més visiblement.

—Tranquil.

Tenia ganes que callés, en realitat.

—Anem al dormitori o vols fer-ho aquí al sofà?

—No, no. Al dormitori, millor.

—D'acord.

Va encendre el llumet de la tauleta de nit i va apagar el del sostre. Mentrestant, la noia obria la seva bossa i treia diversos flascons, i una xeringa.

—Hem begut Jack Daniel's, oi? —va preguntar-li, sense mirar-lo.

—Com? Sí, sí, Jack Daniel's.

—Haig de saber-ho per no equivocar-me de medicament, ni de dosi.

—És clar, és clar.

Va quedar-se immòbil, mirant com preparava la xeringa. D'acord.

—Escolta, puc demanar-te una cosa? Potser és una ximpleria, però vull demanar-t'ho.

—Digue'm.

—Et faria res fer-te una dutxa ràpida? És que... és que portes un perfum molt fort.

Se'l va mirar, dubtant per primera vegada en tota la nit. Finalment va fer que sí amb el cap.

—On tens el lavabo?

—És la primera porta a l'esquerra.

—D'acord, no trigo gaire. Hi tens tovallolesnetes?

—Sí. Vull dir, no, però ara te'n porto. Una o dues?

—Amb una en tinc prou. Però no pateixis, em rentaré també els cabells, així segur que no faré pudor.

—No, no! No és pudor, és que...

—Tranquil, t'he entès —va somriure.

—D'acord.

Va dutxar-se molt ràpidament, amb el sabó neutre que tenia.

—Cal que faci res?

—No. Només has de tenir present que només durarà una hora. Durant una hora seré teva.

Tracta'm bé, eh?

—Sí, sí, no faré res estrany...

—Ho sé. Porto diferents tipus de preservatiu, per si vols tocar-me. Si em penetres utilitza'ls, d'acord? Potser no et caldrà, però t'ho dic per si de cas.

Tenia raó: aquella primera vegada no va caler. En cinc minuts s'havia escorregut a la mà i va passar-se la resta de l'hora plorant. No sabia si de pena o de felicitat.

En les següents ocasions, tres, sí que va arribar a penetrar-la. Però el que semblava perfecte, massa aviat va caducar. Potser era la respiració, potser era l'escalfor del seu cos, potser el pols. No va tornar a contractar-la. Ho va entendre. D'acord.

La pena va omplir-lo de nou. Li calia una altra cosa. Li calia la mort de debò. Ho sabia des de la primera vegada que va adonar-se de qui, de què era, és clar, però hom sempre intenta alternatives. Ara què? Què havia de fer? I va recordar aquell anunci de la *deep web*. D'acord.

* * *

La sala era força petita, d'uns deu metres quadrats, però per a ell ja li era més que suficient. Va observar la dona damunt la taula metàl·lica. A banda d'ella, hi havia una cadira i una taula amb els estris que havia acordat i un cubell de plàstic amb bossa d'escombraries blanca. Va treure l'ampolleta de vidre i la va posar al costat dels bisturís. Es va començar a despullar. Feia fred. Va encaçar-se les sabatilles de paper un cop nu, i va mirar-se els instruments. Tots semblaven ser esmoladíssims, així que va triar-ne per impuls ja que no tenia coneixements mèdics. Qualsevol faria el fet. Va utilitzar la cadira per posar-se a l'alçada adient i va fer el primer tall. Sense gens d'esforç va travessar les capes de pell, greix i múscul. Va obrir-la amb cura, amb la forma que millor s'adaptaria. Des del final de l'estèrnum fins a les engonals. El cubell es va anar omplint amb tot el que no era la pell, que no havia estripat gens, sinó que l'havia deixat a banda, com si fos una porta oberta.

Va mirar el rellotge de la paret: de l'hora de què disposava ja n'havia consumit la major part, però volia fer-ho bé per tal que el seu moment, per breu que li quedés, fos ideal. No podia esgarrar-ne res. De mica en mica, com un escultor, va anar engrandint l'úter, expandint-lo fins a mitja dona. L'havia demanat ben grossa. Era important que fos alta i ampla, que tingués obesitat perquè la pell estigués ben donada i la fondària fos suficient.

Quan només faltaven sis minuts, el nan va enretirar el cubell i es va prendre un minut de descans. Després va descalçar-se. Va obrir l'ampolleta de vidre i va vessar-ne el perfum damunt la pell de la dona. Després, s'hi va introduir. El cap pressionava, per dins la caixa toràctica, el que endevinava que era la clavícula. Hi creia recordar la lleugera pressió de les costelles.

La dona era prou gran i, de mica en mica, es va anar encongint fins posar-se en posició fetal. Des de dins, podia olorar la mare. No va plorar com s'havia imaginat. Va somriure, feliç, durant cinc minuts inesgotables.

* * *

—Avui al nostre podcast *Navegant per la Deep Web*, entrevistem en Dave, propietari d'un negoci molt especial: *Carn Fresca*. Però deixarem que us en parli ell mateix. Dave: benvingut, i moltes gràcies per avenir-se a fer aquesta entrevista.

—A vosaltres.

—Ja sap que nosaltres disparem sempre amb bala, així que, la primera pregunta va directament al gra: el servei que ofereixen no és legal, oi?

—Bé, en realitat crec que parlar de legal o il·legal és una qüestió que, com la situació politicosocial bé mostra, és obsoleta. Nosaltres oferim un servei perquè hi ha una demanda no satisfeta. Així de simple.

—Segur que no és tan simple. Podríem dir que és un negoci de prostitució?

—No ben bé. El sexe és un dels usos habituals a les nostres instal·lacions, però ni molt menys l'únic.

—Expliqui'ns.

—Bé, nosaltres oferim una espai on tothom aprofita per... *realitzar-se*. Som com un psicòleg, però millor, menys paraules, més cos.

—Mai més ben dit... I són molts més cars, també.

—Es sorprendria d'alguns psicòlegs, però en general sí, és clar. Les nostres despeses i infraestructura són considerables. Però, ja que ha tret el tema de la prostitució, a la qual també vaig dedicar-me, les nostres tarifes no varien gaire de certs sectors d'aquesta activitat.

—Alta prostitució, vol dir.

—Bé, l'alta prostitució simplement està més especialitzada, amb un gènere de característiques determinades, etc.

—No li sembla frívol parlar de "gènere"?

—Bé, no, és com es diu a les carnisseries oi?

—No és el mateix.

—Segur? A la facultat, vaig estudiar antropologia, no ho tindrien tan clar.

—...

—Deu ser la primera vegada que es queda sense paraules. Li ha sorprès que tingui estudis?

—Ha, ha, ha! Podríem dir que sí, honestament. Però, virem una mica el tema: una de les premisses del seu negoci és la durada. Expliqui'ns, per què només es té una hora?

—Bé, és molt senzill: és per qüestions de seguretat.

—Seguretat? Què vol dir amb això? Perquè ara mateix només se m'acut fer la maniobra equivalent al *Papá Noel* dels mantaires: recollir ràpidament la paradeta si ve la policia.

—No estaria desencaminada. Però ja que juguem a dir la veritat, no sigui tan ingènua de pensar que això no forma part de les nostres despeses.

—Què vol dir? Parla de corrupció, de suborns?

—Òbviament. Com en l'àmbit de la prostitució, per exemple.

—Però la prostitució és legal.

—Bé, ja hi tornem. Legal o il·legal no és diferent. La prostitució pot ser legal, com aconseguir el gènere, no.

—Vol dir el tràfic de dones, l'esclavatge sexual?

—Per exemple.

—Insinua que les autoritats policials i el govern hi posa la mà?

—Bé, no ho insinuo, ho dic clarament.

—Ens pot dir noms?

—No, això no. Tingui en compte que la discreció és una de les nostres premisses.

—És clar, és clar. Així doncs, durant una hora els seus clients poden fer el que vulguin amb el, com vostè diu, "gènere".

—Exacte.

—Hi ha altres límits?

—Els raonables que tenen a veure amb la seguretat.

—Com ara?

—Bé, doncs que no es pot treure res que no hagi dut el client de la sala.

—Què vol dir?

—Bé, algunes persones volen endur-se alguna part...

—Déu n’hi do!

—Millor no parlem de l’Església, que és bona clienta.

—Ha, ha, ha! Sí?

—Juguem a la veritat, oi?

—Vaja, vaja... Una altra pregunta: han tingut problemes amb altres grups o sectors, com ara de prostitució?

—Bé, doncs no gaires, tingui en compte que el mercat és molt gran, n’hi ha per a tothom.

—Però creu que són sectors cosins, que estan relacionats?

—Bé, d’alguna manera sí, és clar. Però, com he dit abans, també les carnisseries. Tot és la societat del consum i tot són coses, siguin dones o carn. I les consumim com volem per un preu. Així de simple.

—Entesos. I, expliqui’ns, com aconsegueixen el “gènere”, la carn?

—Bé, tenim una xarxa de distribució molt gran, des de contractes amb funeràries, asils, hospitals... fins i tot particulars, com ara gent amb malalties terminals que volen engruixir el testament per als seus estimats. Els ajudem amb la seva herència. O simplement donar-lo, com a la ciència, m’entén?

—Sona gairebé altruista!

—I ho és.

—Sense dubte, sense dubte... Vaja, em temo que se’ns acaba el temps. Una altra vegada, moltes gràcies, Dave, per aquesta entrevista. Confio que aquestes veritats no li suposin un problema.

—No es preocupi, com li he dit, comptem amb una infraestructura cara però sòlida.

—Acomiadem doncs en Dave: ha estat un plaer.

» La setmana que ve, a *Navegant per la Deep Web*, tractarem les tarifes habituals de segrest amb una altra empresa especialitzada en accions discretes, sense que ningú en surti ferit.

» No us n’oblideu, aquí, a *Navegant per la Deep Web*, tota la veritat de què s’amaga a la cara oculta d’Internet!

* * *

Les portes boquejaven constantment. No aniria al *muro*. S'havia passat la setmana arreglant les seves coses. El testament i la resta. No va costar-li decidir qui rebia què. Les seves amistats es podien comptar amb una mà i no tenia gaires diners. Havia viscut sempre al límit de la targeta, tot i que tampoc tenia gaires luxes ni capricis. Simplement no guanyava prou diners. Que absurd li semblava ara tot.

Havia significat alguna cosa per a algú? Quina pregunta, eh? Portava una hora mirant les portes i tot el que podia pensar era allò. No sabia per què era important, però ho era. Mai ho havia estat, mai havia tingut temps perquè fos important. La inèrcia de la vida. Coses del directe.

Ara què? Què havia de fer? Donaria tot el que tenia però sempre havia volgut ser donant d'òrgans, cosa del tot descartada. Què podia fer amb el seu cadàver?

—Vols un número?

Es va mirar l'home gras, i es va preguntar a quanta gent com ella li preguntava allò amb aquell to impertinent, impacient, groller. Imaginava que era un *target* intel·ligent, això sí: gent que es moria. Gent que tenia gent estimada. Gent que importava a algú i volia deixar més que el record al testament.

—Sí.

Li va comprar un número, acabat amb set, el seu número de la sort. Li semblava divertit però no va saber riure-se'n. Només mirava el peix boquejant a les mans del seu tiet. Si fos viu li trucaria ara mateix. Li diria quantes vegades havia atresorat els estius a la punta del *muro* i quanta vida havia deixat perdre, convulsa, en la seva particular quantitat de sorra al rellotge.

Quan va sortir de l'hospital va llançar el número a terra.

Al 1867, Manet va dir que l'artista no diu «vingui a veure una obra perfecta», sinó «vingui a veure una obra honesta». Abans, al 1864, al prefaci de *Germinie Lacerteux*, els germans Goncourt escriuen: «al públic li agraden les novel·les falses; aquesta és una novel·la vertadera».